

НЕНАД ИЛИБ

I-SKY

■ Laguna ■

Copyright © 2022, Ненад Илић
Copyright © 2022 овог издања, ЛАГУНА

I-SKY

1

Нисам знао шта је то.

А нисам хтео да питам програме.

Колико сам се сећао од пре ЈА-Неба, могло би да се зове стрепња.

Уселила се у вибрације између мојих неурона и Ноосфере. Као потмуло варничење.

Мислио сам, као и сви, да је стрепња уз помоћ саветника и *Пророка* заувек сузбијена. Као што су некад давно сузбијене куга, богиње, дечја парализа и, почетком овог века – досада. Епидемија страха у време вируса *Анџи* на Сфери је заборављена. Али стрепња...

О проблему са ЈА-облацима шапутали су само малобројни. Можда је – можда није.

Надао сам се да није.

И наравно – на крају ипак нисам могао да издржим да не проверим код саветника.

Препорука је била повећање тестостерона да се смањи кортизол. Самим тим и шећер.

Нисам хтео да одмах активирам акцију.

Ево и једно присећање – блуровано, прастаро, давно пре облака. Из детињства.

Брат и ја завлачимо се под покривач и уживамо у страшним вестима које проналазимо на малим справама које смо звали андронидима. Лица су нам деформисана од плавичасте светлости дигиталног неба која долази одоздо, од драгоцених справа које тек што смо добили, па додатно плашимо један другог. Ја сам се плашио више. Био сам млађи и наиван.

А можда ће заиста и проћи и све ће се вратити у нормалу? Као кад дете угаси андронид и изађе испод покривача? Или ће се све ово ковитлање које трпамо у магацин за вечност једноставно угасити? Прилично језива могућност...

Добро.

Ово делује лако. Као да ради.

Изабереш, запамтиш ван свог клауда, ЈА-облака.

2

На панекрану листа послова које треба хитно завршити.

Нећу да кренем редом који ми саветник нуди.

Али одакле онда да кренем?

Од мог пријатеља, ваљда могу тако да га назовем, Николаса једноставно не могу да се одбраним. А не могу да се не јавим. Притом – требало би нешто да радим и док се загревам за посао. Уз своју кафу без кофеина.

„Јесам ли ти рекао да сам направио две нове куце? Није уопште јефтино. А и храна... Два и по коина за велико паковање. Човече. За мачке је три коина. Али оне су ионако победници. Еволуциони тријумф. Сви им служе уз страхопоштовање. А моји кучићи наједу се, па спавају, само тако.“

Разнежен, пушта ми видео-запис ушатих а округлих кучића који гегајући се и дахћући прилазе тробјективу и наизменично га лижу. Инстинктивно бришем лице.

Не желим ни да замислим како то изгледа уживо. Повремено ми Николас показује своје двориште са кавезима. А у кавезима разне наказне креације на тему паса. Нема баш

укуса, а не уме да се заустави у прављењу паса преко каталога. Можда је ипак било боље кад су морале да прођу десетине година док стручни људи генетском селекцијом не направе неку нову расу. Аматери сад праве хаос. Не само кад су у питању пси.

„И ти их тако без рукавица додирујеш?“, покушавам да задржим какав-такав смешак.

„Наравно. Чисти су кô суза. Редовно им радим анализу.“

И даље ми је то са кучићима прилично застрашујуће. Кажу да су постигли да веза пса и човека буде сад већ на ивици једноставног разговора, али, брате, пас је пас. Па и ако је без бува. Па и ако је од почетка генетски креиран. Мрштим се, мада и пси могу да се мрште.

Николас разнежено наставља.

„Купио сам и ланац са дршком и звончићима и сад их шетам уживо и ван баште. Имају и заштитне малецке бурке кад затреба. Мало затвор, мало слобода. То је ваљда добро. Помало сам запоставио остале псе... Шта ћу. Ови су ми сад најслађи...“

Мени су одвратни, али ћутим. И они које има одраније не убише се од лепоте. Некако мислим да се ипак олако издају дозволе за нове лабораторијски склопљене кућне љубимце. А Николас је неодговорност која хода.

„Прети ми један комшија овде. Каже – смета му што моји пси у дворишту лају. Не знам како чује кад је све првокласно изоловано...“

Упада нам мојом грешком реклама за псећу храну. Због Николасовог даљења уместо да је склоним, ја сам је активирао. Или је можда од оних безусловних, које иду уз комуникатор...

Ирски сетер са рожнатим наочарима проговара тврдећи да продаје псећу храну по цени два зарез четири коина за џак.

„Шта је, бре, ово?! Узео си онај бесплатни комуникатор са рекламама?“, смеје се Николас.

Размишљао сам и раније о промени комуникатора. Треба да непланирано потрошим кредит, али нема везе. Доста ми

је тог осећања као да ме Јаков и друштво за конференцијским столом непрекидно посматрају. И забављају се пуштајући ми идиотске предлоге за потрошњу.

„Људи су пакосни. Дивно је с мојим куцама. Знаш како се играмо. Ухватим их за уши и исправим да буду као зечје. Много је смешно. Дођу као лоптице са дршком.“

Црвени позив ме спасава.

„Морам на посао, опрости. Видимо се касније.“

Пребацујем на Сесил.

Николас се не искључује одмах.

„О, поштовање“, намешта нешто што би требало да изгледа као заводнички осмех, али само доводи посматраче у бригу због могуће Николасове нерепарираних парезе.

„Видимо се, видимо се...“, искључујем Николаса.

„Како си данас, Дине?“ Сесил је по задатку љубазна. Наравно да је не занима како сам.

„Одлично, хвала. Шта сад има?“

„Само да те подсетим на састанак, сутра у подне.“

„Опет нешто нискокомерцијално?“

Искачу ми предлози за берзанске мулаже. Склањам их са панекрана. Пазим да поново грешком не укључим неку рекламу. Жмиркава Сесил са импозантном бистом изнад радне површине, другар са свима, и мени се другарски обраћа као у поверењу. А притом све њене разговоре снимају. Чак се мало и нагнула због убедљивије поверљивости. Или су јој то само груди мало претегле. Баш је претерала са доградњама.

„Ваљда. Главоње су закључиле да је боље да то ураде људи него алгоритми.“

„Алгоритми су прорачунали да је потребна и људска грешка? Или се ради просто о јачем тренингу?“

„Не знам, заиста. Нису ми открили никакве детаље. Хоће ваљда аутентични брејнсторм. И мало бондинга, наравно. Знаш већ како то иде... Тако да – видимо се сутра.“

Чекају ме већ двоје клијената из рударске кампање нео-дијума.

Видимо се Сесил, видимо се.

Будет очигледно није велики, иначе бисмо добили неки материјал за припреме. Баћиће нам коску да развијемо здраву конкуренцију. Програми су ван конкуренције.

Мушкарац је забринут. Како не би био кад ми се јавља из одавно уништене прашуме.

„Лоши су показатељи досадашњег успеха кампање. Људи не пристају.“

Плавокоса жена, која изгледа као професионални убица са очима дебело уоквиреним црнилом, седи испред водопада.

„То већ иде до параноје. Ваша кампања уместо да умирује, само...“, тражи на Ноосфери прави израз, „додаје дрва на ватру.“

Браво, лепотице. Надам се да нећеш и мене убити.

Брзо улазим у фолдер. Читам.

„Колико се сећам, задатак нам није баш од најједноставнијих... 'испуштају радиоактивни уранијум и торијум током процеса прераде', 'делимично доспева у подземне воде, контаминира биљни и животињски свет'...“

„Мислим да смо били довољно јасни у улазним подацима: оба рудника су опремљена најсавременијим системом за заштиту околине. Нећемо се сад на то враћати ако ви нисте урадили своје домаће задатке. Очигледно вам је прича за тај народ тамо танка. Нико се није примио.“

Жена убица на себи има закопчану кошуљу од неосвиле која камелеонски мења боје. Блуза изгледа неумесно живље од ње.

„Не знам ни због чега су нас упутили на вас уместо на Ван Улзена или оног Кинеза? Ствар се драматично лоше развија. Не ради се више о козметици за коју си ти задужен, вероватно.“

Чује се крештање папагаја и ваљда тукана из прашуме. И мајмуни се деру. Господин клијент утишава изумрле животиње и проговара помирителски.

„Ми смо спремни и да уложимо додатни кредит, рецимо да организујемо награду игру за локално становништво, по кућним бројевима, и да награде буду неколико најновијих

аутонома. Да повежемо сировину и финални производ. То увек даје један леп оптимистички реализам...“

„Па да. Најбоље је да им ми осмислимо целу кампању, па још и да им платимо да пристану да је спроведу“, додаје крвожедна госпођа.

Издржаћу ја и ово. Покушавам мирним гласом да ишчитам најновије записе.

„... а затим је уочена опасност да би отровни нуспроизводи могли доспети у море...“

Жени убици с леђа прилази потпуно мокра згодна мелескиња у назнакама купаћег костима. Ставља убици мокру руку на раме. Од додира мокре жене кошуља одједном поплави.

„Чекај сад, молим те!“, издра се убица на своју љубимицу. Згодан акценат за прекид.

„Мислим да је заиста најбоље да вас пребацам управи.“

Искључујем освежавајуће присуство људи из прашуме и пребацујем их Сесил.

Реклама за интерактив *Срце њаме*. Већ сам имао пробну возњу чамцем узводно Амазоном и успут се радовао док сам кидао светлећим мецима дивљаке који су ме немоћно гађали отровним стрелицама. Не пада ми на памет да купим. Сем да можда ово двоје шакала убацим преко док-печа, па да их тамо упропастим. Можда бих их пустио да мало беже уз обалу. Чисто да буде забавније. Али нека, хвала.

Упорно ми титра братовљев позив. Не може да разуме шта значи кад сам на црвеном позиву. А он је, наравно, уписан у повлашћене контакте и ето га! Само блинка.

Веза солидна, без прекида. Сав знојав, брат догира у најновијем блиставом шумском пејзажу. Има да ме извести о сумњивим заменама стамбених модула за нове. И то не код њих, него код мене. Застаје. Мало се сагиње да дође до даха.

„Боља је стара градња иако је мање удобна. Није ни требало да се иселиш из твог старог стана. Могло је све да се догради. Е мој Миладине... Само бацаш паре.“

Једино ме он зове по крштеном имену. Ваљда да би ме нервирао. Дин ми стоји и у документима. Не смета мени то Миладин, али одвикао сам се.

И наравно, опет се труди да ме подсети на моју непрактичност и генералну неспособност.

У разговор нам упада маса предлога за потрошњу. Предлози за најновије модуле, нови програм за умирење... Поново ми пада на памет како бих могао да кажем на другом спрату да ми избаце рекламе. Али сетим се да ће онда вероватно тражити да све платим.

Извлачим се због новог црвеног позива. Брат разуме. Посао је посао.

„Морате да разумете да то није исто. Да је ово практично природно одгајени кисели купус. Без икаквих конзерванаса, не смрди...“

Лудак кога су ми увалили. Тек да испадне да имамо разумевања за све. Уобразио да треба да настави линију свог претка земљорадника и сад лудује са неким генетским експериментима. А све као традиционално, здраво.

Па свима су нам преци сељаци, али нисмо сви луди.

Климам главом док ме дави. Има читаву линију поврћа које не тражи никакву даљу интервенцију. Зелени парадајз, већ у кисељен, бере се и једе као јабука, преслатке јагоде које се само згњече и постају џем... И тако разно. Обећавам да ћемо му ускоро послати предлог рекламне кампање и гасим га. Кад би било заувек...

Мој психосаветник Буба ми се јавља да ме подсети на заказану сеансу. Пита ме да ли имам довољно социјалних контаката, како ми је препоручио. Имам, имам...

Он је, на срећу, концизан. Алгоритми су чудо. Одмарају се од људи повремено. Заиста.

Моја Мара ми се јавља.

„Да ли се виђамо вечерас?“

Не мора то да ради, али је добро. Прија ми. Свака част Ф-мајсторима.

Док још гледам Марино затегнуто и спремно тело, искаче реклама за *Царсiво чула*. Ја бео – Мара мелескиња, па ваљда ме и Азија занима. Понекад и алгоритми чудно спајају.

Искаче ми и каталог нових Ф-модела. Стари, млади, девојчице, дечаци. Свих боја. За свачији укус. За уживање без гриже савести.

Јавља се кратко Сесил. Морам да одговорим. Знам шта ме чека. Ван Улзен је љут што сам му вратио оне агресивце са неодијумом.

Комшија који ме је малтретирао због прокишњавања из моје затворене баште сад ме зове због нејасноћа у доприносу заједничком енергетском фонду. Брине се да ћу због мале производње ускоро ући у минус, па ће то оптеретити остале станаре.

Јавила ми се жена којој сам оставио контакт због анкете коју смо радили у фирми.

Ни по јада што се она јавила, него сам ја неопрезно прихватио. Потпуно непланирано нашао сам се на групном састанку.

Саветник ми је рекао да се не јавим. Чак 82% шанси да ће бити бесмислено. Опет – Буба ми је рекао... А и ја стално имам ту потребу да ипак пробам. Јер шта је у ствари смислено, а шта није?

Чудна нека екипа. Сви поспани, безвољни, буље у мене као да чекају да нешто запевам.

„Да? Изволи“, покушавам да се професионално чило и весело представим групи корисника.

„Како си?“, пита ме безвољно жена опуштених уста.

Глупо ми је да питам ко су сви ови људи.

Застрашујућа екипа.

Један очигледно нерепариран, надувен а млохав, опуштених замагљених очију, ушао у крупан план, скоро да му осећам дах. Вероватно је и попио нешто синтетичко. Не морам да укључујем емочитач. Двоје седе једно уз друго на двоседу. Једна жена је у кухињи, кува нешто или подгрева, и не гледа ме. Један усукани лежи заваљен у гранама тропског дрвета.

Лењивац. А ипак једини је који се потрудио да укључи неку додатну опцију.

„Добро. А што си ме звала?“

Прешао сам погледом по екипи. Смешим се учтиво. Размишљам како да што пре прекинем.

„Онако. Досадно нам је.“

Не могу да верујем. У ствари, види се да им је стварно досадно.

Сви живе од социјалне помоћи. Не располажу својим кредитима, али за основно увек има. Шта ли очекују од мене? Само да ми не траже да им пребацам неки коин.

Морам опет да подесим приватност. По ко зна који пут. Стално стижу неке нове опције дружења. Или само да слушам саветника, можда је ипак довољно?

Буље у мене. Време откуцава.

Непријатно ми је, а, ето, без икакве потребе. Њихова досада лагано прелази и на мене. Прогутаће ме. Умрећу од досаде!

Одмах ми искачу рекламе десетине нових интерактива. Панично гасим, пазећи да ништа не укључим.

Оправдао сам се необичном друштванцу како сам усред посла и искључио се. Дубоко удахнуо, а панекран пун нових предлога и позива.

Досадног Герија већ дуго избегавам. Морам макар накратко да га видим.

Лебди у космосу, на путу ка дивној, шареној маглини.

„Има нови феноменалан програм. Симулација проласка кроз црну рупу.“

Е само ми још то недостаје.

„Како прилазиш, осећаш како се истежеш. У једном тренутку осећаш се као... као жица. Бескрајно дугачка. Затрепериш, па нестанеш. А онда се опет вратиш. Феноменално! Пробај, молим те...“

„Хоћу, хоћу... баш ме занима“, климам главом. У шољи тражим остатке кафе.

„Јеси ли чуо, молим те, за облаке? За те кварове?“

Ух. Знао сам да ће ми нешто данас покварити дан. Не желим да слушам страшне вести. Једноставно не желим. Здравствени саветник са Сфере сигнализује пад серотонина.

„Не знам да ли је то могуће. Вероватно неке фејк њуз.“

„Не знам, баш...“

Намрштио се иза визира свог скафандера и тако намрштеном лагано се окреће. Завртеће ми се у глави.

„Све више људи прича. Неки из прве руке.“

Гледа ме сад већ из хоризонталног положаја, лагано се и даље окреће. Кад буде наглавачке, искључићу га, па нек се и наљути.

„Шта? Имају квар на облацима?“

„Не они, али појавило се код неких људи које познају.“

Сад је већ наглавачке, али не скроз. Не могу да чекам најбољи тренутак. Укључујем лажни црвени позив.

„Морам да идем! Посао... Видимо се, Гери!“

Гаси се Гери а да не стиже ништа ни да каже. Срећан пут.

Укључио ми се безусловни тизер за хит интерактив *Рајнови звезда 22*. То због досадног Герија. Нећу, не волим ес-еф! Гасим.

Наравно, укључује се резервна реклама – најновији додатак за *Фортификацију*...

Осим редовних послова, у истом дану имао сам и двадесет три необавезна контакта!

По соцсаветнику, углавном оправдани контакти. Због одржавања уклопљености. Контакти су неопходни. У контролисаној мери. Е сад, ако је двадесет и три контролисана мера... Двадесет и три! Еј!

Са људима који су ми се јављали из својих станова, испод електронске завесе ауроре бореалис, из црвене пустиње у Аризони, са једрилице на пучини, са стене изнад крда бизона, Гери у лебдењу према пламеној маглини...

И та разуларена хорда брбљиваца ми није била довољна!

Индуковао сам интерактивима и уобичајене количине адреналина. Дроновима сам мало бомбардовао побуњеничке

четврти у Бриселу, командовао на бедемима Лила одбрану пред Евгенијем и Марлбором, хватао лептире у башти двора Токугаве Јошинобуа...

Шта ако је то са облацима стварно истина? Глупа мисао ми се враћа. Покушавам да је избришем...

И све то остаје у облаку.

Срећа те облак не може да се препуни. Неограничена количина података.

Сад баш – неограничена... Ситним знаковима вероватно стоји о расположивим јотабајтима или само зетабајтима... Свеједно, прихватам да је тако. Стоји у уговору. И изгледа да је тако. Довољно. И док поштујем уговор, немам чега да се плашим. Ваљда.

ЈА-облак се никад не искључује. Не бих да ризикујем раскидање гаранције.

Или да ми се деси ово о чему се говорка.

Тако сам тада мислио. Колико се тога променило за кратко време...

Натерао сам себе да оставим интерактиве који без додатне емисије хормона нису могли да умире моју nelaгoду, стрепњу, како бих то већ назвао. Искључио сам спољне везе да мало лешкарим на мојој белој плажи под тамноплавим небом.

Одмарам се и од интерактива и од људи.

Излизала се плажа од употребе, али много је добра каква-таква стабилност.

Прија да си макар накратко искључен а да не спаваш. Да си свестан искључености.

Али све то мировање после десет минута постаје неиздрживо. Самоћа – као да си умро. Одмах сам пожелело да позовем Мару. Али сам се уздржао. Био сам уморан.

Нашао сам стари програм *Кирлијан*. Са све аугментом. Баш стар. Нисам га користио често, а одавно сам га набавио. На распродаји. Ваљда се не купује много.

Поново сам га активирао.

Стварно подиже ако имаш стрпљења. Није за свакога. Мада, ништа што тражи мало веће учешће није за свакога.

Кроз аугмент видиш трепераву светлост живота у лишћу, трави, инсектима, птицама. У свему живом. Развија ти се одмотава пред очима еволутивне промене клице животне светлости у биљкама, животињама. Отварају ти се сви подаци о повезаности листа и прста на твојој руци. На тренутке видиш истобојно комешање испод коже као и у лишћу дрвета.

Биљке које имам у стакленој башти на тераси нисам бирао, добио сам их са станом. Са све подешеним системом за заливање. А има људи који воле сами да заливају биљке.

Пошто ме тренутно не чека неко путовање, можда почнем и сам са заливањем. После лако могу да вратим под систем. Има још слободних цеви.

Набавио сам нову биљку. Врста палме. Прилично скупа. Тврде да има немодификовано порекло.

Њу највише гледам кроз програм. Гледам је, а и њу само понекад додирујем. Само основно. Опрезно. Да размрсим дугачке лепезасте листове.

Земљу прекопавам и прихрањујем, ко ће га знати чиме – што редово наручујем. Пише нешто у декларацији, али ништа ми не значи док не погледам на Сфери. А нећу стално да гледам. Хоћу понешто и сâм. Авантуристички.

Како само изгледају стреласти шикљања плавичасте и љубичасте светлости испод површине лепезе моје палме! Ух! Заборави се човек. Опрезно скидам рукавицу. Приносим руку. Аурама се додирујемо. И довољно је.

Додиривање живота!

Понекад голом руком, док ми срце дамара, а здравствени саветник ми шаље упозорења, додирнем оштре дугачке листове. Јагодицама прстију. Полако, опрезно.

Језиво а величанствено! Шта је уопште језиво, а шта је величанствено?

Не, хвала, нећу излаз на шангајски *Вавилонски речник*. Одакле ми уопште ове речи? Од мајке, или од брата, ваљда... Нећу проверу.

Кад се концентришем, осећам топлоту и кад се додирујемо само аурама, али изгледа да ипак прави додир нечег живог, агресивни примитивни додир кожом, једини омогућава да и сам будеш додирнут.

Јесте страшна и сама помисао да слепљујем своју кожу са нечијом, али размишљај: ако ниси додирнут... некако као да и не постојиш. Или си само облак. Без човека.

Добро, очигледно сам мало одлутао...

Можда додир може да се осети ако бих се концентрисао и вежбао додиривање само аурама. Није немогуће да бих могао да развијем ту осетљивост.

Обавезно вратим рукавице кад морам повремено да преплетем пузавице уз дамбусове штапове. Има ту толико гљивица, оних грозних ваши... Довољно ми је да на Сфери видим увећане ваши, па да се укочим, а камоли да угледам како ми то гамиже по рукама. Да ми пренесе неку болештину. Да позеленим као фикус.

Генетски су их прерадили да као не буду више штетне за биљке. Као, за биљке су нешто и корисне. Али за људе није ништа речено.

Цветове не дирам. Превише су нежни. И можда су ипак нечим контаминирани. Неким радиоактивним бојама, ко зна. Пише на Сфери свашта, конкуренције олажавају једна другу, па и у баштованству.

Иако понекад то пожелим, не дирам ни ситне електричноплаве цветиће на жбуновима. Без аугмента они су чак и привлачнији него гледани кроз програм. За разлику од палме. Занимљиво...

Мени. А коме другом да буде?

Површинско и дубинско гледање – колико се само разликују.

Гледање површине без додира је прилично... Не знам реч.

Кад додир не би био толико пун непријатних могућности...

Док обликујем копију овог памћења из мог ЈА-облака, јавља се сигнализација мањка серотонина. Хоћу ли допуну? Нећу.

Зашто? Зато.

Можда само попијем неко скупо рил пиће.

Или да гурам насуво? У подвигу?

Подвиг – на језику предака двиг, покрет, па покрет и по. Појачан, убрзан. А погон му је успоравање, одрицање – аскеза. Свега има на Сфери. И могао бих тако да лутам по Сфери до сутра. Вероватно бих од проглашеног подвига стигао опет само до допуне хормона.

3

Одувек сам мрзео и оне редовне месечне лајв састанке у нашој централи у јужном Амстердаму. А камоли ванредне, кад су сви лажно усплахирени.

Скуп простор, специјално сачуван за терорисање ритуалом дозвољеног пожељног физичког контакта. Страшно... Углавном се уз обавезни смешак лупкамо по леђима. По лопатицама. И по раменима. Ко ли је само смислио ту језиву будалаштину? Као – бондинг. Блискост у тиму. Неконвенционалност...

Дозвољену област за лупкање, такорећи мету, прописују алгоритми. Потврђују значај људских интеракција. Ужас! Не желим да ме било ко тек тако дира! Додир је светиња.

Сећам се како је до великих епидемија било обавезно руковање. Без рукавица!

У неким културама чак и љубљење. Као, рецимо, тамо доле код мојих. Тешко ми је да се тога и присећам. Довољно ми је мучно и исфорсирано формално додиривање преко одела. Наравно, у зонама које тешко могу да се прогласе за ерогене.

Добро је да и то лупкање по леђима постаје помало непристојно. Шта ако покушаваш да лупнеш по рамену нечију пројекцију? Од оних за које не видиш одмах да су пројекције? Високе резолуције? Чак и то досадно лупкање постаће нека врста расистичког геста. Простачка радозналост. Недозвољива

провера. Све док не дораде резолуцију пројекција да буду живље од живота. Или макар као скупни Ф-модели. Онда све то заједно неће више бити превише важно.

Кад су то увели, у почетку сам покушавао да избегнем ужас непотребног додиривања. Ескивирао сам смешећи се. Измицао се тик пре контакта а да ипак изгледа као да смо се пријатељски пљеснули. После сам отупео. Једноставно се искључим и трпим. Језиво је, али човек све преживи.

Мој длан застане прецизно на центиметар од туђих лопа-тица. А остали, ударају ли, ударају. „Тако треба.“

Кад нам досади лупкање будала, поседамо око нашег ви-тешког округлог стола за дванаесторо.

Седимо и смешкамо се једни другима. Кад нам се погледи укрсте.

Ни после оволиких година живота међу холандским смај-лијима, никако да се навикнем на то обавезно смешкање.

Скоро да је неподношљиво истрпети нечији поглед а да се одмах не насмешиш.

Некада си руковањем показивао да у руци не држиш оруж-је. И да си спреман за додир без агресије. А то са маскирним осмесима – ваљда учтиво показујеш да си глуп и безазлен. Добра куца. Не треба нико да те се плаши. Не треба прово-цирати негативне реакције.

Ни емочитачи не успевају да открију тачно стање иза осме-ха. Људи су се увежбали да лажу. Од малих ногу.

Наравно – лаж је важна алатка друштвеног опстанка. А кад се лаже осмехом – тешко је открити шта је све испод.

Мада код неких и може да се види. Ван Улзенов осмех је увек као осмех хијене пред сочним лешом, округласта Ин-дијка се смешка радосна од пријатног изненађења што те поново види...

Занимљиво је то. Ево, сад мислим о тим стварима, а нисам се никад запитао пре овог трећег начина памћења. Успори се човек памтећи овако. Примећује детаље. Уопште, иако све бележим из облака – добија се ипак нешто ново.

За столом, пред холоекранима, шест жена и шест мушкараца. „Апостолско“ правило наше фирме.

Слабо, жуто епидемијско упозорење – пошто смо истрекали једни друге, сад смо опет на пристојној раздаљини.

Ледена Краљица Јоланда у, рекао бих, неприличној, лепршавај флуоресцентној хаљиници... Ваљда да покаже и другу, отворено-сакривену страну своје личности. Сексуалну глад или шта већ...

Пре састанка ме је поверљивим грленим шапатам питала, са умерене раздаљине, али у струку пријатељски нагнута према мени, да ли сам чуо нешто о пријављеним кваровима ЈА-облака.

Искаче анализа интензитета флерта – 63%. У нивоу њеног просека. У случају да се одлучим да прихватим даљи развој, ризик је умерен.

Била је довољно близу да ме застраши и запахне тешким мирисом, од ког су ми се очи одмах склопиле напола. Капци ми отежали као предаторској мачкетини. Тако је њен мирис програмиран, ваљда.

Покушао сам да смирим пулс и да јој понудим мужевни мир. Образац – филмски пасиви, средина двадесетог века, само без цигарета. То ми некако најбоље лежи.

Искачу ми понуде старих пасива.

Кад не бих био овако... шта бих уопште рекао за себе – кад не бих био овакав, био бих такав. Хемфри, који чкиљи презриво, али ипак и пун наде да је прекопута неко достојан његове пажње, Роберт Мичам – крстарица укочених кукова у струкираном оделу.

Поставио сам се супериорно, ставио леву руку у џеп, али тако да ми палац вири напоље. Наравно.

Додао сам и нешто синтетичког хумора. Мале шале за сваки дан... Са танком надом да ћемо после састанка наставити разговор.

Дефинитивно сам био испао из форме. Спор и преопширан. Као и овде док све ово из облака памтим на тврдој копији. Али овде и не журим. Макар програм није нестрпљив.

Јоланда није ни сачекала да завршим, окренула је свој стакласти поглед увек уморној Би Тао. Добацила јој је једну од дозвољених псеудопријатељских фраза. Са врха списка.

Затим је Ледена Краљица краљевски села на своје место поред Јакова.

Јаков чудесно лако успева да се смеши у моду „безазлени идиот“. Мада и даље изгледа ипак више као злобни идиот. Како само успева да кроз тај смешак покаже и презир... Презир према свему око себе што није беспоговорно весело и супериорно. Леву страну уста подигне, десну спусти. Одурни махер.

Округласта Индијка се стално кикоће. Љубазна је и наизглед спремна да се утиба под додиром, али таква је према свима. Унисекс. Никог не гледа у очи. А смејући се поштено. Само за себе. И изгледа да ужива у томе... Или је само насмрт испрепадана? У сваком случају – тренутно има солидан рејтинг. Преко четири и по. Ваљда због тога што никога не угрожава.

Мушкарци, искежени као шакали, чекају почетак. Нервозно бацају неузвраћене погледе према Ван Улзену и Ђијен Вуу. Сасушеном Ван Улзену пријају мушки погледи, расте му сексуални потенцијал, може да бира и лајв верзије. А ко зна колика му је колекција мушких Ф-модела. Вероватно омање племе мора да му подиже... морал.

А Ђијен Вуа баш је брига. Он је вероватно хермафродит. Или само небинарни. Не проверавам.

Ја, бедник који сам у младости ипак колико-толико улазио у интеракцију уживо, неузвраћене погледе и даље бацам према Јоланди. Да ли ћу икад скупити храбрости да напумпаној маторој предложим нешто у лајв зони? Макар заједнички ручак? Да се упустимо у понеки ризичан додир. Осим тапшања по рамену.

Саветник ми поново даје позитивне прогнозе наставка флерта са објектом Јоланда. Препоручује ми лајв контакте неопходне за моје здравље. Зашто му не верујем – не знам.

Наравно, кријем да му не верујем. Ко нормалан не верује алгоритмима... Не знам да ли је паметно да тако нешто

уопште издвајам и памтим овде, али ваљда је овде ипак колико-толико заштићено.

Искаче ми реклама за спаривање по генетској компатибилности. То ме не интересује. Само сексуални аспект, молим. Искачу процене. Јоланда је склонија мушкарцима него женама.

Па јесте, имала је чак и мужа. То јест има га и сада, у облаку.

Поново савет: провођење времена заједно. Потенцијал за креирање здраве деце у случају тражења и добијања дозволе... Ситуираност и генетски материјал пролазе нам тестове.

Цена – права ситница.

У случају да нисам спреман – поново каталог Ф-модела. Ексклузивно – Мала Сирена Ф-417.

Не могу тек тако да блокирам рекламе. Сем да поприлично платим.

Јоланда нешто веома озбиљно разговара са благо згађеним Јаковом и његовим колмованим таласићима. А таласићи несташно скакућу изнад обрва. Вероватно о неизбежној теми ових дана – тајанственом нестанку Јоакима Великог и кваровима у његовом ремек-делу. Олуја на ЈА-Небу у најави.

Никоме није баш свеједно, а ко зна на шта ће све изаћи...

Али можда није то? Можда је нешто лично?

Таман кад сам решио да укључим читач са усана, Ван Улзен отвара састанак. Наша коска на нискокомерцијалном послу. Да због веће убедљивости заклонимо могућност директног извршења позива за лајв концерт Вивалдијеве музике. Да отежамо приступ корисницима. Све са идејом – да се они због препреке више заинтересују. Треба да нађемо само базни синопсис, без персоналног уоштравања.

Сваки делић личног кућног задовољства мора да се плати. То је живот. Мора да се ради.

Брзо сам разрадио концепт. Ако већ треба да унесемо више живота, да уградимо грешку која наизглед треба да одбије. Препреку. Искључује се сегмент оних потпуно пасивних, али повећавамо опције реаговања за све оне који себе

сматрају ванпросечнима. А већина људи себе воли да види као ванпросечне.

Укључујем подршку. Публика у арили тихо, па све гласније скандира моје име док слажем презентацију. Даје ми крила.

Почиње са стандардним отисцима концерта и креираним асоцијацијама бескрајне слободе. Лет над градом као у сну. Затим излетање из града, уз видљиво ретуширање атмосферске прашине. Музика чини умивену, и без куртонске заштитне скраме сунцем обасјану природу додатно оживљеном. Светлошћу изнутра. Из лишћа и цветова. Може то чак и оним мојим евроазијским програмом – јефтино се откупљују ауторска права, то није проблем. Изводљивост и цену коштања одмах уграђујем и, наравно, стичем прву предност.

Кадрови са концерта.

Импровизујем са неким ређе коришћеним класичним музичким клиповима. После ће алгоритми то моћи наменски да компонују.

Лагано појачавам подршку, прелазим на ватикански трг. Маса верника ме гони на успех...

Експлозије светла живота у лишћу, крешендо. Лица жена из публике као пред оргазам, а онда – гудало исклизне из руке виртуоза. Пада на дрвени под. Скоро прасак. Крупно – прашина као од експлозије у успореном дешавању. Усред музике. А музика се ипак наставља. И без виртуоза. Криза. Његово бледо лице. Уплашени погледи чланова оркестра према њему, али из све снаге се труде да свирају као да се ништа није десило. Чак су и бољи. Еуфорични. Он гледа према публици. Публика без даха. Жене у паници да ће им измаћи оргазам. Све успорено, наравно. Ради се о деловима секунде.

И прекид, без разрешења. Баш ту. Усред кризе.

И онда – само скромно подсећање на време и датум лајва. Као да желимо да сакријемо податке. Остаје само за упућене. Сјајно!

Довољно могућности за опције и персонализовање детаља. Допуштам народу на тргу да најгласније скандира моје име. Чак им се не захваљујем са балкона.

Први сам поделио идеју. Кад би Вивалди могао да ме види... Можда да укључим Вивалдија. Сигурно га има у бази. После ћу.

Зову ме истовремено Гари и нека жена са косом у дугиним бојама. Морин. Склањам их.

Гледам Јоланду како одсечно размешта детаље своје скице на холоекрану.

Почело је откуцавање оних пет минута пре анализе, што је остале учинило нервознима.

Нико осим мене није довршио предлог за прву руку. Сем младог Индуса Кирана. Нов међу нама и амбициозан, али очигледно је да је скрпио предлог тек да не остане непримећен.

Пророк ми нуди његову будућност. Подгојен, мирнији, маска индијског господског осмеха. Умор у очима. Озбиљне дроге. Тренутно – кроз мршав и живахан.

Звона и птице. Бирамо подлогу за наставак брејнсторма.

Анализа моје идеје. Оригиналност – преклапање мање од 29%, и то углавном са неким старијим, заборављеним рекламама. Притом рекламама за пиво. Друга област. Самим тим, множи се још са фактором 0,6. Алгоритми процењују могуће буђење повећане пажње код 16% публике која на било који начин конзумира музику. Сасвим добро за лајв догађај.

Стижу коментари екипе.

„Ризично, веома могућ супротан ефекат“, и само толико од Кнута. Као да је алгоритам, а не човек!

„Превише лично, мала могућност персонализованих варијација“, још један који хоће да постане алгоритам.

Неочекивано бледе реакције.

Ништа не разумеју.

Уосталом, алгоритми су тражили грешку. Али људи су глупи. Греше чак и кад се баве грешкама.

Три стидљива пристанка са безначајним примедбама, тек да се покаже активно присуство. Један од њих је од младог Индуса, други од Индијке и трећи од Би Тао.

Од осталих још увек ништа. Ухватио сам Јоландин испитивачки поглед, али немам снаге да одржим визуелни контакт

без осмеха. А не смешка ми се. Пулс ми расте. Пророчки алгоритам и даље даје солидну прогнозу њеног лајв промискуитета. Спремност на лајв секс, уз потписивање здравственог уговора – чак 68%. Изнад женског просека, али ме моје лично искуство наших сусрета у фирми не охрабрује. Верујем да је 68%, али како да направим први корак? Чак и ако прихватим све здравствене ризике. Гледаће ме бело. Мада, кад мирно процењујем, рекао бих да је та идеја о лајв сексу само поигравање моје уобразиље.

Сад гледам – да ли сам већ тада почео да губим поверење у алгоритме...?

А онда Јаковљева шушљава критика. Очи насмејане, а отромбољене усне се презриво таласају. Независно од таласања таласића танке косе. Нос благо збрчкан у гађењу.

„Мораћу искрено, Дине. Види се интенција да шармира, али све у свему – прилично безначајно. Неће задржати пажњу и биће одбачено као грешка. Буди класични трансфер блама и одбацивање због осећања непријатности. Опрости, колега, али тако ми се чини.“

И толико.

Видим да сви, иако привидно незаинтересовани, укључују рејтовање. Катастрофалне оцене. Укупни професионални рејтинг ми због моје очигледне бескорисности пада испод четири.

Колико самозадовољства може да стане на једно лице! Затупасто Јаковљево лице са круном глупости од таласасте косе боје... боје трулог сена. Рецимо. Кад сам последњи пут видео сено, па још труло... Прљавожућкасто. Гледам на Сфери разне верзије трулог сена. Близу да сам погодио боју. Мада су понуђене различите фазе труљења. Боја ТСА-6 одговара. Каже саветник.

После кратке консултације менаџера и алгоритама – мој предлог је одбачен. Иако су алгоритми очекивали и неку нашу малу грешку – апологија грешке очигледно није занимљива ником осим мени. Испада као да сам у ствари покушао да се увучем у дупе алгоритмима претпостављајући да заиста траже

грешку и – пукао. Бедна људска увлака. Као да алгоритми имају дупе...

А можда сам на грешци инсистирао управо због гласина о проблемима са облацима. Учинило ми се да је у моди. Али очигледно о томе у јавном простору још увек није било дозвољено.

Почиње анализа Индусовог предлога.

Јоланда, у визуелном контакту са Јаковом, накратко ископа погледа према мени, подиже обрве, насмеши се и спусти укочени поглед на холоекран. Заштита ми сигнализира стрес. Опасан раст адреналина, убрзан пулс, притисак. Препоручује ми се одвраћање пажње прављењем новог предлога. Смањујем им редакцијски рејтинг, али то не помаже. Имају довољно резерве, не видим промену. Јаков 4,2, Јоланда 4.

Уместо да допуним ендорфин или се спустим на препоручено појачавање лимбичке везе за умањење гнева, укључујем енгр-док.

Саветник ме више пута упозорава да није добар тајминг.

Шта „није добар тајминг“ кад сам купио најновију верзију!

Има и мирис и укус крви по жељи. Гомила реквизита и опција. Савремене и историјске. Ласерска душилица, бот-ухолажа, мачета, шпанске чизме, уз које иде маљ да можеш да забијаш клинове све дубље у месо и кости, америчка пластична кеса за главу, олупана метална кофа са пацовима за стављање на стомак, парализатор, киселина... Дође ми да све искористим, али одлучујем се за нешто једноставно. Реалистичније. Бирам завртање носа.

Бирам опцију „везивање са застрашивањем“. Да могу лагано да му приђем и гледам како самозадовољство уступа пред страхом. Дубоким исконским страхом да ћу га исећи и појести.

А ја само лагано, између палца и кажипрста, дохватам бабурасти нос и заврћем док се у очима не појаве сузе. Наравно да никад не бих додирнуо тај масни нос без рукавица, али у енгр-доку ми не смета. Одлично је урађено, масни нос ми

клизи између прстију, не могу чврсто да ухватим. Могу и да га ошамарим због те његове бедне масне саботаже. Што да не?

Локне поскоче. На образу му остаје траг од мојих прстију. Тако!

Гледам у понуди бичеве.

Он плаче...

Нема шансе да Јаков тако плаче. Баш плаче. Рида. Само од шамара. Неубедљиво је. Тражим искључење. Преплатио сам ово...

Сигнал стреса се лагано смањује. Притисак ми пада, адреналин...

Можда да му задам да ме пљуне? Па да ми се врати бес? Одвратно јесте, али имао бих мотива да га докрајчим...

Осећам се јадно.

Заштита ми говори да би било добро да сад пређем на своју плажу или на неку од секундарних понуђених опција за одмор и уживање.

Истовремено, *Пословни саветник* сигнализује ми да сам се превише задржао у енгр-доку и нисам дао процену Индусовог предлога. Хаос!

Нема новог покретања времена. Синтетички основни предлог младог Кирана – са прелепим паром који се у новом стамбеном модулу спрема за одлазак на концерт, али је спречен налетом урагана, па ипак храбро улази у аутоном због неодољиве жеље да чује лајв виолину – прихваћен. Банално, али за широку публику увек згодна комбинација уметности и акционог жанра. Класична препрека која може ефектно да се обликује. Кажу алгоритми. Погодност су и предложене додатне рекламне поруке везане за њихову гардеробу и предмете у модулу. Кренућемо у брејнсторм разраду и допуну.

Кирана рејтује цела екипа. Видљива промена. За читава два поена. Стиже на 4,3.

Јоланда устаје и маршира до аутомата за воду таласајући танком хаћином, која одскаче и поново се лепи за њено тело. Много пута усавршавано и по статистичким анализама пожељно тело.

Искаче ми *Царство чула*, верзија 14. Све старе сам искористио више пута.

Јавља се поново она жена са косом у дугиним бојама. Баш је упорна.

Јоланда се вратила са чашом до стола и стојећи нагнула се ка Јакову. Нагнула се драматично, тако да јој танка, на позадини разапета псеудосвила оцртава бразду, а напред се пречврсте груди одлучно напињу из деколта. Па ко шта види и пожели. Нешто му тихо прича, као у вези са послом.

Или ипак и њега пита за тајанствене кварове ЈА-облака...? То је сад тема.

Толико му се приближила... Преблизу су једно другом. На мање од метар. Не желим да читам са усана. Не желим анализу емочитача. Желим да замишљам како мени за казну одлазе у први хотелски модул и избезумљују се од ризичних додира свих врста...

Сударајући се главама, мрсе једно другом коврџе и таласе.

Макар да се безнадежно замрсе и тако спојени издахну без воде и хране док их не покупи бот-собарица и баџи у рециклирање.

Јоланда, наравно, нема деце, али могла би да пусти у промет своје замрзнуте јајне ћелије. Па да се уморни после секса договоре да Јаков подигне из банке своје сперматозоиде.

Па онда још мало да дораде договорену креацију. По најновијим каталозима...

Дозволу би сигурно добили. Ипак смо ми елита.

Какво ужасно дете би они подарили свету! Али где би њих двоје да праве децу. Вероватно ће остати само на хотелском сексу. А верујем и да би Јоланда, и ако би се одлучила за нешто тако револуционарно, ипак изабрала ону варијанту самооплодње.

Памтим то овде, иако бих најрадије избрисао и из физиолошког памћења и из облака. Кад би могло тако да се петља по облаку. А да се не поремети. А шта ако се већ пореметило? Зар није онда паметније памтити у овој тврдој копији само оно

што те испуњава пријатним емоцијама, што те стимулише? А не да се осећаш јадно.

Човек ваљда повремено и треба да се осећа јадно. То стимулише промену... Какву врсту промене?

Човек ваљда повремено и треба да се осећа јадно... Откуд ми то? Покупио сам изгледа из неке књиге. Много сам почео да читам у последње време. Онако оригинално, споро.

Не! Не занима ме из које књиге. Хвала.

И опет та... стрепња. И опет препорука за емисију тестостерона.

4

Буба ми је више пута рекао да имам проблем недовољних личних интеракција.

Ја се не осећам усамљено. Кад бих и имао времена да се осећам усамљено?

Мара и Венера су стално ту, са мном.

Мада, истини за вољу, понекад наручим јело за двоје. За троје...

Па после пола бацим. Као жртву не знам коме. Старим боговима. Мара и Венера не могу да једу.

Највише се дружим с мојом Маром. Мари сам дао име по дугоној мелескињи, лику из романа хваљеног писца, али и старог порнографа Хенрија Милера. Читао као тинејџер.

Не тако давно, крстарећи брзочитањем по библиотеци, подсетио сам се те литературе из младости.

Сад баш да сам и онда читао... Ни тад већ скоро нико није читао. Боље рећи – јурио сам неке вруће делове на прескок. Књиге су ми биле надхват.

Никад нисам питао брата шта је урадио са дедином библиотеком. У сваком случају, у облаку имам сачуване и еротске делове романа *Мирни дани на Клишију* и спреман излаз према комплетној верзији на Ноосфери.

То док сам ишта читао, док интернет није понудио живљу порнографију. Онда смо се сви на то навукли. Добро, скоро сви. Романтично време...

Недавно репариран, уз хемијске интервенције могао сам да користим Мару и по цео дан. Па да се сасушим и умрем од глади као пацов из старог експеримента...

Не требају подаци када и који експерименти. Хвала. Не бих да улазим у базу без преке потребе...

Тужни су они јефтини социјални програми за обично истресање, али ваљда је довољно за елементарне неразвијене потребе простог народа.

Са облака на прескок одмотавам секс са Маром. Поново сам узбуђен. Без хемије! Сјајно! Размишљам како су добро урадили посао на урогениталној репарацији. За онолико кредита и боље им је да јесу.

Често сам вратоломије са Маром прегледао у облаку. Све је углавном без памћења додира, али иста оштрина, боје. Звук, дахтање на ивици вриска. А увек можеш да укључиш и опцију врштања.

У ствари, оштрина је већа. Има и више детаља. А могу и накнадно да зумирам. Трепавице, лагано грчење мишића око затворених очију. Сваки детаљ на танкој бледоцрвеној површини њених пуних мелеских усана. Сасвим, сасвим танке провидне маљице над уснама.

Како су га урадили! До воксела! Свака част...

Нисам желео дистанцу и поглед на искоришћене ексабајте. Могао сам да подесим дозвољено блуровање, али нисам хтео. А тад сам већ почео да се играм правећи разлику између ЈА-облака и свог ненадограђеног сећања. Повремено сам проверавао да ли у облаку ипак долази до неког нивоа фалсификовања.

Мада сам тада мислио да је то глупо с моје стране. Као нека присилна радња. Као оно опсесивно прескакање сваке друге камене плоче на тргу којим сваки дан пролазиш.

Ваљда цео смисао и јесте спојити се са ЈА-облаком тако да страх избледи. Макар тако обећава гаранција.

Сви су у то веровали, па и ја. Или смо само желели да верујемо? Већина верује у то и данас.

Мислим да сам радио та поређења намерно правећи грешке. Играо сам се игре сећања. Мада сам веома пазио да не урадим и нешто што би ми упропастило гаранцију.

Да ли ће стварно Мара остати заувек у мом ЈА-облаку?, размишљао сам. Као делић раја?

Из неког разлога у то време сам све чешће, прескачући саветнике, почео да разматрам опције лајв секса који сам одавно напустио. Прекомликовано, превише несавршено – доказано давним искуством. Искуство можда и није било сензационалног обима за оно промискуитетно време, пре Исламске контроверзе и Великог хаоса, али... Већ сам ту потпуно заривао, видело се то и са матором Јоландом. Атрофирао. Оставио у претходном животу.

Сигнализује ми се пад серотонина. Нећу одмах допуну. Колико могу да издржим? Зашто одбијам допуну? И зашто уопште тако нешто радим?

Не, не желим одговор, сам ћу.

5

Јоакимов нестанак, онда и то са облацима, гласине и то шапутање о страшним дешавањима – ипак је све то веома утицало на мене.

Успомене, памћење, заувек са ЈА-облаком. Све то што су Јоаким и екипа омогућили...

Да, то је драгоценост. Шта си без памћења? Добро, памћење можеш и да купиш ако ниси задовољан сопственим. Читаве догађаје. Ако хоћеш да си у младости био илегални ловац на китове – може. Да си се пењао на врх неке азијске планинчине – може. Да си имао секс са председницом Екваторијалног савеза – може. Али, ипак, право памћење је богатије.

Али није то главни проблем.

Језиво је помислити да се укида будућност. Не оне статистичке прогнозе „шта је иза угла“ које ми стално искачу откад сам купио првог *Пророка*, него сама будућност. Нешто што субјективно тек следи? Изненађење које се не може купити. Помало застрашујуће, али и драгоцене.

I-Sky тврди да се лично трајање не укида. Сви који имају облаке тврде да се не укида.

Мада сам и тада размишљао о томе шта се дешава са свим оним људима који још увек немају свој облак?

Или, ако су истините те мрачне гласине о ерозији облака, ако дође до квара или гашења индивидуалног облака? Да ли онда ти људи заиста нестају? Потпуно? Ништа, мрак?

Они тамо доле, у постојбини, немају ни за људску здравствену заштиту. А камоли за облаке. Вероватно многи никад и не добију ЈА-облак. И онда умру без ЈА које остаје. Зар онда они нестају? Као што су нестали и сви они пре ЈА-Неба? И они који макар делимично нису сачувани у нашим облацима и тако реконструисани.

Срећом те је брат макар у техници увек био авангарда.

Рецимо, са дедом сам могао да разговарам. Јесте да је деловао мало преблуровано, са недовољно воксела, и још у малом опсегу интеракција, али ипак је ту. И сад је још увек ту. Био је оштрији кад укрстим са братовљевим подацима. Али, рецимо, прадеда, поп? Био би циркус да га реконструишу само на основу неколико сачуваних фотографија. Као они стари цртани филмови.

По статистикама, већина људи не бира опцију реконструкције предака који су им сачувани у сећању. Оставља их једносмерне, обично само у епизодама. И тако се полако прекинула веза са прецима.

А сад већ остају комплетни облаци. Кад бих ја неким случајем имао деце, остали бисмо трајно у вези. Тако нам обећавају. Да будемо вечити преци-савременици.

Не желим готове одговоре. Хоћу сам да размишљам о томе.

Ух, што волим да размишљам и пишем. Можда уопште и може да се размишља само док се пише? И док се чита написано...